

„Vil I sige mig, Børnlille . . . har I Politiet gaaende her i Huset?“ spurgte hun tilsidst.

„Hvorfor tror du det?“

„Jeg hørte nogen luske op ad Trappen efter mig. Kan I gætte, hvem det var? Cajus Vang! Jeg veed, at han har faaet Ansættelse hos en privat Opdager, siden han kom tilbage fra Vridsløse.“

„Saa er det sagtens dig, han snuser efter, Susse,“ sagde Jørgen Berg og lo. „Har I to ikke været go'e Venner engang?“

„Aa Gud — det var, dengang Vorherre var en ukonfirmeret Dreng,“ svarede hun og gik nu ind i Stuen. „Det manglede bare, at han skulde være saa fræk! . . . Godaften, Maja! Og til Lykke med de fem Hundrede! Det var noget, I kunde li'e, hva'? . . . Godaften, A B D! — Og du, Bassemand! Du dejlige Unge! Godaften med dig!“

Den sidste Tiltale galdt tykke Møller, der uden at rejse sig fra sin Hvilestilling koldsindigt overlod sin berømte Person til hendes stormende Omfavnelse. Damen hørte iøvrigt ogsaa selv til Byens navnkundige. Hun var den meget yndede Varietiesangerinde Susse Frederiksen, mellem Venner kaldet „Folkets Glæde“.

Først nu opdagede hun Mads Vestrup, der sad for sig selv henne i Sofaen ved Væggen. Hun kiggede en Stund overrasket paa ham, hvorpaa hun vendte sig om mod de andre med en ugenert Latter.

„Gud, hvem er det? . . . Sikken en sjov Anders Tikøb!“

Jørgen Berg tog hende haardt i Armen og hviskede:

„Er du tosset, Tøs! Det er en Præst!“

„En Præst! Hvordan kommer han her?“

I det samme hørtes en svag Banken paa Døren. Det lød, som om en Tigger stod derude og paa Forhaand vilde røre Hjerterne med sin Beskedenhed.

„Hys! Det er Cajus!“ sagde Frøken Frederiksen og blev stram om Munden. „Du lukker ham ikke ind, Jørgen!“

Komponisten var tvivlraadig. Han saae spørgende omkring paa de andre, der alle var bleven tavse. Fru Maja sad ligegyldig med begge Albuerne paa Bordet i Færd med at tænde sig en Cigaret. Frants Møllers fede Haand var standset midt under Udbedrin-